

Højesteret lytte til Oplæsningen af andensteds afgivne Vidnesbyrd. Men jeg tror heller ikke, det vil faa nogen praktisk Betydning. Thi jeg gad se det Tilfælde, hvor de to Sagførere vilde være enige om, at den Fremstilling, den ene af dem havde givet af Indholdet af en Vidneforklaring, ikke trængte til at rettes og forbedres. Derfor vilde man sikkert efter først at have forsøgt at lade Parterne forklare, hvad egentlig Vidnerne havde forklaret, i næsten alle, og maaske alle, Tilfælde ende med, at Vidneforklaringerne alligevel maatte oplæses, saaledes at man ikke derigennem vilde undgaa den Oplæsning, som det ærede Medlem kalder for dræbende.

Det ærede 12te kongevalgte Medlem (J. L. Hansen), hvis Tilslutning til Lovforslaget jeg selvfølgelig sætter megen Pris paa, havde et enkelt Punkt, hvor han mente, at der trængtes til en Forandring, og det var i Spørgsmaalet angaaende de private Fuldmægtige. Det er jo et gammelt Spørgsmaal, og jeg skal der udtale, hvad jeg har udtalt adskillige Gange, at jeg skal være ganske villig til at tage Del i en Ordning, hvorved de private Fuldmægtige forsvinde, for saa vidt Rigsdagen er parat til at afholde den betydelige aarlige Udgift for Statskassen, som vil følge deraf.

Det ærede 4de Medlem for 9de Valgkreds (Harald Jensen) ønskede, at man ved Behandlingen af dette Lovforslag skulde tage det Spørgsmaal op til Behandling, hvorvidt der i visse Tilfælde maa nedlægges Forbud mod Omtale i Pressen af visse Forhold eller ikke, og kom ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes Begrebet „Privatlivets Fred“ skulde opfattes. Jeg tror, det er Spørgsmaal, som ligge saa langt udenfor det, vi her tale om, at det vil være bedre at overlade dem til Afgørelse af den Straffelovskommission, der for Tiden arbejder. Spørgsmaalet om Privatlivets Fred er jo i sig selv et meget vanskeligt Spørgsmaal, og det er et meget stort Spørgsmaal, ogsaa set fra andre Synspunkter end det, det ærede Medlem ser det fra, om de Bestemmelser, vi nu have i Straffeloven, svare til de nuværende Tidsforhold. Jeg vil dog spørge det ærede Medlem, om han vilde finde — og hvis jeg forstod hans Udtalelser rigtigt, skulde jeg næsten tro, han vilde finde det —, at det kan være rigtigt, at de Folk, der have arbejdet under en Strejke, faa Navn og Bopæl offentliggjort og derigennem blive udsatte for den Forhaanelse og Forfølgelse, som følger deraf og som

utvivlsomt ogsaa er tilsigtet ved Offentliggørelsen.

Det ærede Medlem talte dernæst om, at den, der fremsætter Kritik af Embedsmænds Livsførelse, kunde komme i ret betydelig Forlegenhed. Jeg vil derom sige, at først og fremmest skal man dog helst, saa længe man kan, afholde sig fra Ærefornærmelser, og fremsætter man en Ærefornærmelse, maa man altid vide, at man løber en Risiko derved. Men vil man alligevel fremsætte den, ja, saa maa man ogsaa være fuldkommen sikker paa at have sine Beviser for de fremsatte Paastandes eller Beskyldningers Rigtighed paa rede Haand, saaledes at man kan fremføre dem. Kan man ikke det, ser jeg ikke rettere, end at det er ganske i sin Orden, at den, som saaledes letsindigt fremsætter Ærefornærmelser, kommer til at bøde derfor. Der vilde vistnok blive alt for mange Nævningesager, hvis man skulde lade alle den Slags Spørgsmaal komme ind under Nævningers Behandling. For øvrigt tror jeg slet ikke, at Nævninger i Almindelighed ville være tilbøjelige til at se mildt paa, at andre Folk blive ærefornærmede og skandaliserede, hvad enten det nu sker i Pressen eller paa anden Maade. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem i Virkeligheden derigennem vilde gavne de Folk, som han mener burde have Ret til ustraffet at fremsætte Ærefornærmelser.

Det ærede Medlem var imod Lovforslagets § 894 og mente, at den gav Politimesteren en for stor Myndighed. Jeg kan ikke se dette. Det, som denne Paragraf gaar ud paa, er jo slet ikke andet end at give Politimesteren Ret til underhaanden at foreslaa den, som han mener har gjort sig skyldig i en Politiforseelse, et Forlig uden Møde i Retten. Hvis den paagældende føler med sig selv, at han ikke har gjort sig skyldig i det paasigtede Forhold, vil han selvfølgelig nægte at gaa ind paa et saadant Forlig, og Sagen vil da blive afgjort i Retten. Kun naar han selv deler Politimesterens Opfattelse, at der foreligger en Politiforseelse, og han finder, at den foreslaaede Bøde er rimelig, hvorfor skulde man saa nægte den vedkommende en saadan let og hurtig Afgørelse af den Slags Politisager? Det er en Afgørelse, som jo i grumme mange Tilfælde vil være særlig til Gavn og Behagelighed for den vedkommende sigtede, der slipper for al den Ulejlighed og Tidsspilde og anden Ubehagelighed, der kan være forbunden med at maatte møde i Politiretten, særlig i den